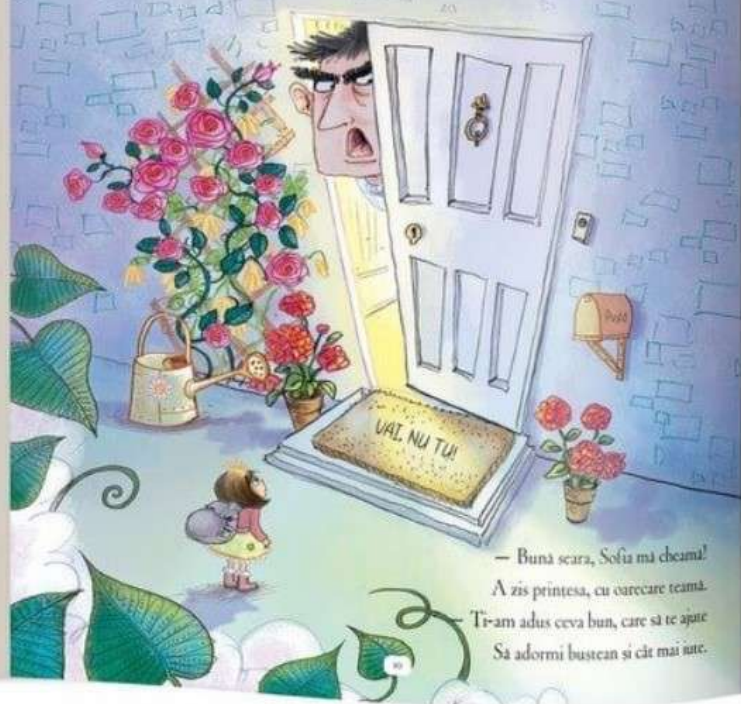

... uriasul, tot treaz, si-a ieseț iar din minte.
— La-nchisoare cu el! urlau bieții părinți.
Sofia a scos nasul din carte. Ce era de făcut?
„O! nu mai știi! Am făcut tot ce-am putut...”

Și, dintr-odată, Sofia se trezi alergând:
„Cum de nu mi-a trecut niciodată prin gând?”
Pe vrejul de fasole a urcat curajoasa Sofia și nu s-a oprit
Până la castelul îndepărtat al uriasului cel neadormit.

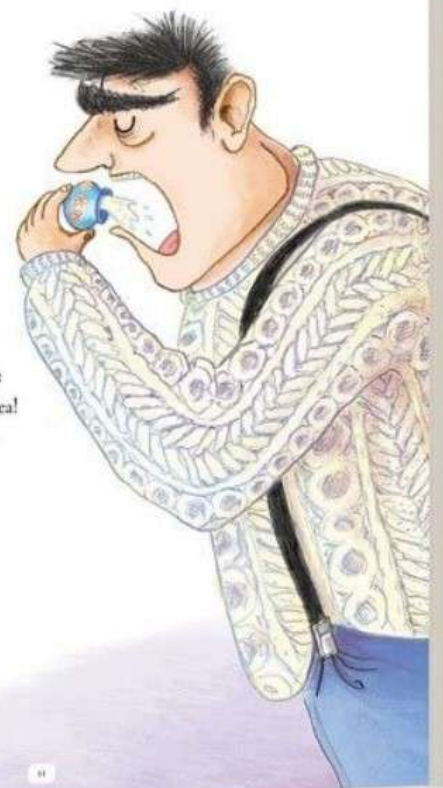
Dintr-o dată, uriașul a tunat: — Cine-mi da târcoale?
Un hot esti tu, oare? Sterge-o de-aici cât mai ai picioare!

— Buna seara, Sofia mă cheamă!
A zis printesa, cu oarecare teamă.
Tr-am adus ceva bun, care să te ajute
Să adormi buștean și cât mai iute.

Sofia făcuse niște ovăz cu lapte
După rețeta tatălui, ca în fiecare noapte.
— Ți se va face somn, ia aminte!
E dulce, cremos și fierbinte.

Morocănos, uriașul a zis doar atât:
— Asta nu-mi ajunge nici pe-o maseală!
Dar a dat, totuși, ovăzul pe gât.
Apoi a trântit usa: — Hai, pa!

Înăuntru, în castel, Sofia zâmbea.
— Vai, oare cum de-am uitat?
Nu ti-am citit încă povestea!
Deloc nu mă mir că ești supărat!

Apoi a scos cartea cu povești de noapte bună,
Iar uriașul și soldații au adormit sub clar de lună.

„Ce bine! Cred că am reușit!
Problemele noastre au luat slăbici!
Bietul uriaș nu putea să adoarmă,
Și-acum nu-l trezește nicio alarmă!

„Si-a mâncat orezul, și-a luat ursii de plus,
I-am citit o poveste – e fericit în culcus!”